

Els voltors de la CEOE han reclamat als partits la implantació d'un contracte «*indefinit no fix*» amb una durada de dos anys i una indemnització per acomiadament de vuit dies. L'objectiu dels explotadors és que, via esmena, la incloguen en el projecte de *Ley de Medidas Urgentes para el Fomento y la Protección del Empleo*. La traducció online de Google al meu català és aquesta: *Llei de per al Foment i la Protecció dels Explotadors*. Corbacho ja ha respost que això no passarà «*de cap de les maneres*». Corbacho el ministre, vull dir, no l'humorista, tot i que em fie més del segon. Estigues alerta si un polític diu «mai», «sempre» o «*de cap de les maneres*». Difícil era que Rosa Aguilar puguera arrencar-se amb el PSOE, i ja ho veieu... A certa edat cal pensar en una bona jubilació, no? El problema avui no és la «*crisi de confiança*», com sol dir-se. El conflicte avui, i sempre, és la impunitat. Si els lladres pagaren —els danys, si més no—, aleshores no ens faltaria confiança. L'estat espanyol és ja tot un expert en defugir la impunitat: executiu, legislatiu o judicial. Tema de tesi política i econòmica. La impunitat és la mare de totes les desconfiances i de totes les crisis. Els amos, els capitalistes, han trencat la baralla. I són els mateixos que ara tenen la nul·la vergonya de reclamar-nos confiança als treballadors per a tornar a barallar-la. I barallar-la ells, com no. Ara que pedrega, la CEOE vol una baralla nova. Divendres vinent se celebra el Primer de Maig, *Dia Mundial dels Treballadors*. Què hem de celebrar, enguany, els treballadors? Celebrarem reivindicacions d'almoïna, que no ens enculen amb l'indefinit no fix?

Button

Button

«Els lladres», de Narcís Perich i la caravana de la bona sort